

самостійного виду речової діяльності. Домашнє читання грає ведучу роль і в познанні інокультурної дійсності, і в формуванні позитивного ставлення до країни та народу, мову якого вивчається. Використання викладачем диференційованого підходу при підготовці завдань є найбільш успішним для досягнення позитивних результатів. Когнітивно-комунікативний підхід вимагає від студента не тільки вміння читати в загальному, а з метою подальшого використання отриманої інформації.

Ключові слова: читання, домашнє читання, диференційований підхід, когнітивно-комунікативний підхід.

Titarenko I. S. Home Reading as the means of learning foreign languages for students of non-linguistic specialties

The article deals with the possibility of using home reading as a means of learning a foreign language as a separate type of speech activity. Home Reading plays a leading role in cognition of other cultural reality, and in promoting of positive attitude towards the country and people whose language is being studied. Using by teacher a differentiated approach is the most successful to achieve positive results. Cognitive-communicative approach requires the students not to read in general, but further to use the obtained information.

Key words: reading, home reading, differentiated approach, cognitive-communicative approach.

Стаття надійшла до редакції 29.03.2012 р.

Прийнято до друку 29.06.2012 р.

УДК 378.013-047.58

Е. А. Черноусова

МОДЕЛЮВАННЯ ЯК ПЕДАГОГІЧНИЙ ФЕНОМЕН

Сучасний педагог повинен бути відкритим, творчим, ініціативним, готовим долати труднощі, орієнтуватися в новому інформаційному просторі, постійно самовдосконалюватися та прагнути до самореалізації. Актуальні педагогічні проблеми часто вирішуються шляхом створення й впровадження в освітній процес інноваційних систем. Це вимагає ретельного моделювання майбутніх змін. Але замало передбачити майбутнє, потрібно побачити наслідки цих змін, тому що вони можуть вплинути на збереження фізичного й духовного стану майбутніх поколінь. Як зазначає В. Сухомлинський, «справжній майстер педагогічного процесу може уявити, кого він виховує лише тоді, коли він бачить свого вихованця в перспективі, у майбутньому».

Відома теза А. Макаренка про проектування людини набуває в наш час характер найважливішого правила практичного виховання. Наше суспільство перебуває в стані неперервного, духовного, культурного розвитку. Те, що нас задовольняє сьогодні, через десять років буде замало» [1, с. 124]. На наш погляд, значущість результатів змін висуває проблему моделювання на одне з перших місць у теорії педагогіки й практиці освітньої діяльності.

Розвиток проблеми педагогічного моделювання у наш час пов'язаний із формуванням й практичним застосуванням інновацій, які відбуваються в системі вищої професійної освіти. Об'єктом педагогічного моделювання постає зміст освіти. Його модельне проектування є відображенням уявлень розробників про реалізацію через зміст та концептуальну організацію цілей навчання відповідно до тих настанов, які визначаються суспільством на нормативному рівні. Предметом педагогічного моделювання є створення основних засад розвитку системи освіти в цілому, перехід її з одного якісного стану в інший, який відповідає сучасним вимогам суспільства третього тисячоліття.

Проблемі метода моделювання, його суті, ознак і типології присвячені дослідження М. Алексєєва, М. Амосова, К. Батарєєва, М. Вартофського, В. Венікова, Р. Габдрєєва, Б. Глинського, Ю. Жданова, Б. Кедрова, Ю. Плотинського, А. Уйомова, В. Штоффа, А. Шуміліна, Є. Юдіна, В. Ясвіна та інших науковців..

Мета статті полягає у висвітленні основних категорій педагогічного моделювання та визначення сутності цього феномену.

Терміни «модель», «моделювання» широко використовують у різних галузях знань і мають кілька значень. Звернімося до визначень цих термінів. У «Словнику української мови» слово «модель» має кілька значень: воно тлумачиться як зразок якого-небудь нового вибору, взірцевий примірник чогось; тип, марка конструкції; предмет, відтворений у зменшеному, іноді у збільшеному або натуральному вигляді; те, що є матеріалом, натурою для художнього зображення, відтворення; зразок, з якого знімається форма для відливання або відтворення в іншому матеріалі. «Моделювання» визначають як дію, а «моделювати» – значить створювати модель чого-небудь [2, с. 775 – 776]. Тотожні дефініції даних понять знаходимо й у «Словнику російської мови» за редакцією С. Ожегова.

Основним поняттям методу моделювання є «модель», яке ввів до обігу ще в XVII ст. німецький філософ і математик Г.Лейбніц як форму знань про довкілля, інформаційний еквівалент конструйованого об'єкта.

Ширше значення цих термінів, на нашу думку, подано у «Філософському енциклопедичному словнику», у якому «модель» розглядають як аналог (схема, структура, знакова система) фрагмента природної або соціальної реальності. Цей аналог служить для зберігання й розширення знання (інформації) про оригінал, конструювання

оригіналу, перетворення або керування ним. Моделювання є методом дослідження об'єктів пізнання на їхніх моделях [3, с. 381 – 382].

Отже, моделювання є одним із методів пізнання (відображення) й перетворення світу, що набув особливо широкого розповсюдження з розвитком науки, зазначає А. Шумілін, у результаті чого стало можливим створення нових типів моделей, а завдяки останнім розкрилися нові функції самого методу (моделювання процесів і явищ мікро-, макро- і мегасвіту, створення кібернетичних та імітаційних моделей, виникнення системотехніки тощо). Як універсальну форму пізнання моделювання застосовують при дослідженні й перетворенні явищ у будь-якій сфері дійсності [4, с. 77 – 78].

Моделювання є методом дослідження об'єктів різної природи на їхніх аналогах (моделях), створюваних для визначення або утворення характеристик об'єктів, що існують або конструюються наново [5, с. 142].

Модель є замісником досліджуваного об'єкта [4, с. 78].

У визначенні філософів модель постає як система, «дослідження якої слугує засобом отримання інформації про іншу» (О. Уйюмов); як система, що є уявною або матеріальною, яка, відображаючи або відтворюючи об'єкт дослідження, здатна заміщати його таким чином, що її вивчення надає нову інформацію про об'єкт (В. Штофф). У найбільш загальному розумінні модель визначають як аналог певного фрагменту природної чи соціальної реальності (В. Ясвін).

Особливість методу моделювання, що відрізняє його від інших методів наукового пізнання, полягає в «опосередкованому вивченні об'єкта, здійснюваному за допомогою дослідження іншого об'єкта, аналогічного першому». Важливим моментом є те, що аналогією може вважатися лише суттєвий зв'язок між цими об'єктами, який ґрунтується на « подібності ключових ознак відношень між ними», тоді як схожість між об'єктами за випадковими ознаками не є аналогією [6, с. 34] Тому ми погоджуємося із думкою В. Ясвіна про те, що метод моделювання взагалі базується на здатності людського мислення до абстрактного зіставлення властивостей різних об'єктів, тобто до встановлення аналогій».

Модель (від лат. *modulus* – міра, зразок, норма) може слугувати гносеологічним замісником оригінала на чотирьох рівнях: на рівні елементів, на рівні структур, на рівні поведінки чи функцій; на рівні результатів [5, с. 143]. Інакше кажучи, модель може фіксувати, відтворювати одну властивість об'єкта, процесу або множини властивостей, відображувати їх цілісно, багатомірно, системно, багатоякісно, континуально, а також бути проектом нових речей, що не існують ані в теперішньому, ані в минулому, зазначає А. Шумілін [4].

Загальною вимогою, що висувається під час побудовування моделей, є їх відповідність трьом умовам – аналогії (подібності),

репрезентації (заміщення), екстраполяції (можливості поширення, перенесення отриманих даних на досліджуваний об'єкт) [4, с. 78].

Варіації категорій «модельовання», «модель» висвітлено в різних науках: фізиці, математиці, хімії, біології, технічному конструюванні, будівництві, архітектурі, у суспільних і гуманітарних науках тощо. Тому ми підтримуємо думку В. Веникова про те, що «більшість авторів вагаються дати вичерпне визначення моделей, загальне для всіх галузей знань. У цілому, модель можна визначити як деякий проміжний об'єкт (наприклад, явище, процес, система, настанова, деяке знакове зображення), який перебуває у відношенні подібності до досліджуваного об'єкта» [7, с. 3].

У сучасній науці термін «модельовання» вживається в таких значеннях:

- а) як метод наукового дослідження;
- б) як метод навчання;
- в) як засіб навчання.

У науковій літературі можна зустріти низку різних класифікацій моделей і модельовання (В.Веникова, К. Морозова, В. Штоффа).

Модельовання як специфічний метод дослідження не є винаходом ХХІ століття, за ствердженням В. Веникова, «він відомий ще з часів Леонардо да Вінчі й Галілея» [7, с. 3]. Незважаючи на це, у наш час немає жодної науки, де б не намагались говорити про моделі, займатися модельованням. Метод модельовання переважає в точних науках, зокрема модельовання геометричне, економічне, математичне, економіко-математичне, квантово-хімічне, комп'ютерне та ін. Проте цей метод активно застосовується у системі досліджень наук природничого циклу, суспільно-політичних (наприклад, модельовання стану довкілля, біомедичних систем, еколого-економічних взаємодій; модельовання управлінських рішень, суспільних процесів, стратегій розвитку тощо).

Сьогодні модельовання є прогресивним методом у психології, дидактиці, лінгводидактиці, зокрема такі його аспекти, як модельовання педагогічного процесу (Т. Лопухіна, О. Макаренко, О. Сущенко), модельовання педагогічних ситуацій (О. Березюк), модельовання процесу навчання (Н. Білик), дидактичне модельовання (А. Гембарук), модельовання організаційно-педагогічної діяльності (Л. Купченко), модельовання образу сучасного вчителя (Н. Голуб).

Таким чином, модельовання різних систем – розповсюджене явище в теорії і практиці вітчизняних та зарубіжних наукових дослідженнях.

У педагогічного модельовання є «термін-партнер» – проектування. Проектування спрямоване на створення моделей планових (майбутніх) процесів і явищ (на відміну від модельовання, яке може поширюватися і на минулий досвід з метою його більш глибокого осмислення). Компонентами проектної діяльності можуть виступати

конкретні моделі або модулі (функціональні вузли, які об'єднують сукупність елементів, наприклад освітньої системи) [8, с. 22 – 26].

В. Родіонов, порівнюючи поняття «проектування» і «моделювання», зазначає: «Проектування широко використовує моделювання як засіб подачі й перетворення об'єкту. Моделювання в проектуванні дозволяє керувати об'єктами, стосовно яких ми не володіємо повним арсеналом знань» [9, с. 37 – 38]. Напевно, що зіставлення термінів «моделювання» і «проектування» дає можливість нам твердити про їх взаємне «збагачення», тобто проект як система є підсистемою моделі, і навпаки, проектування може складатися з більш дрібних моделей. Проектування передбачає створення окремих моделей, моделювання, у свою чергу, складається із сукупності елементів, зокрема містить теорію проектування. Цей процес умовно можна назвати взаємопроникненням, або вкладанням, але тлумачити дані поняття як синоніми не можна.

Аналіз педагогічної літератури дає підстави стверджувати, що в сучасній педагогічній науці немає чіткої періодизації етапів педагогічного моделювання. Спробуємо умовно виділити основні етапи даної проблеми. Як ми зазначали раніше, моделювання і проектування взаємно збагачують одне одного, постають партнерами, до речі, виникають ці поняття приблизно в один і той же період. Тому вбачаємо за можливе послуговуватися дефініціями етапів педагогічного проектування, які виокремлює у своєму науковому дослідженні Т. Подобєдова [10, с. 23].

У середині ХХ ст. осмислення досвіду деяких наук, зокрема кібернетики та лінгвістики, привело до спроб застосування моделювання у вирішенні педагогічних проблем. Моделювання у педагогіці безпосередньо пов'язане з визначальною роллю наочності у процесі пізнання й реалізацією принципу наочності в навчанні. Вагомий внесок у справу педагогічного моделювання зробив Л. Фрідман. На його думку, моделювання є навчальною дією і засобом, без якого неможливе повноцінне навчання [11]. Таке тлумачення педагогічного моделювання було досить розповсюджене у психолого-педагогічній літературі періоду 80 – 90-х років. В Українському педагогічному словнику знаходимо таке тлумачення моделей: «Моделі навчальні (франц. *modele*, від *modulus* – міра, мірило, зразок) – навчальні посібники, які є умовним образом (зображення, схема, опис тощо), якогось об'єкта (або системи об'єктів), який зберігає зовнішню схожість і пропорції частин, при певній схематизації й умовності засобів зображення. Залежно від зображуваних об'єктів моделі навчальні бувають: а) анатомічні, які зображують рослини, тварин, тіло людини; б) технічні – моделі машин і механізмів, приладів, знарядь праці, технічних споруд; в) будівельні – зображення будівель; г) математичні – геометричні фігури й тіла, ілюстрації до математичних теорем і формул тощо» [12, с. 213].

Отже, перший етап розвитку педагогічного моделювання пов'язаний із обґрунтуванням поняття «педагогічне моделювання», яке здійснили у 60 – 80 роках ХХ століття Р. Габдреев, В. Михеев, С. Архангельський, В. Мезинцев, Г. Сериков, Л. Фрідман та ін. Починаючи з цього періоду, педагоги враховують двобічність процесу навчання: з одного боку, діяльність викладача, з іншого – студента. Науковці дійшли висновку, що моделювання може бути здійснене і викладачем, і студентом. Як і викладач, студент моделювання використовує для керування, але якщо викладач керує навчальним процесом, діяльністю студентів і, безумовно, своєю, то студент керує тільки своєю діяльністю. Модель у цьому випадку слугує відправною точкою, від якої студент рухається до об'єкта – пізнавальної діяльності. У концепціях вищезгаданих науковців висвітлено питання моделювання навчального процесу, а також окремих аспектів моделювання.

У цей період у книзі «Основи вузівської педагогіки» за редакцією Н. Кузьміної [13] моделювання визначається як метод викладання. Р. Низамов [14] визначає його як метод навчання. Він підкреслює, що моделювання як метод розглядається як теоретико-пізнавальний процес й здійснюється на основі абстрактно-логічного мислення. Моделювання у сукупності з іншими методами дозволяє надати студентам більш повні знання, забезпечує науковий рівень і творчий характер підготовки фахівців [14].

Тому перший період методологічної розробки даної проблеми розглядає педагогічне моделювання як інновацію, метод викладання, метод пізнання. Науковці даного періоду усвідомлюють важливість методу моделювання у вищій школі, який має велике значення у підготовці майбутніх фахівців.

На другому етапі, у 90-х роках ХХ століття, починається технологічна розробка педагогічного моделювання. О. Дахін розглядає педагогічне моделювання як концептуальний підхід до вирішення педагогічних завдань, що полягає у поєднанні всіх знань про людину. Він розглядає таке моделювання як засіб модернізації теоретичних засад педагогіки. На його думку, застосовуючи методологію моделювання явищ різної природи, можна побудувати теоретичне підґрунтя педагогічного моделювання, яке буде мати цілісність, повноту та буде адекватно описувати відомі педагогічні явища в умовах невизначеності [15, с. 62 – 67].

За І. Липським, педагогічна модель – це спрощений зразок об'єкта педагогічної практики, що зберігає лише його найсуттєвіші риси. Педагогічна модель повинна відповідати певним вимогам: об'єктивно відповідати модельованому об'єкту педагогічної практики; мати здатність замінити його в певній мірі; її можна було б інтерпретувати в термінах педагогіки [16].

Наприкінці ХХ століття моделювання активно запроваджується у всіх галузях педагогічної науки. Найчастіше педагогічне моделювання

визначають як штучно створений зразок, спеціальну знаково-символічну форму, що використовується для відображення й відтворення у дещо простішому вигляді структури багатофакторного явища, безпосереднє вивчення якої дає знання про об'єкт дослідження. Об'єктом моделювання стають освітні процеси, на які розповсюджується теоретичне педагогічне моделювання, що збагачується і розвивається на основі узагальнення освітньої практики, врахування її потреб і проблем.

Таким чином, розробка проблеми педагогічного моделювання у 90-ті роки ХХ ст. пов'язана із широким технологічним використанням методу моделювання у всіх напрямках вітчизняної науки, залученням різних галузей знань, зокрема філософії, психології, соціології.

Третій, сучасний, період розвитку проблеми (перше десятиріччя ХХІ ст.) у вітчизняній педагогіці характеризується практико-орієнтованим розглядом педагогічного моделювання. На думку О. Пирогової, процес педагогічного моделювання – це послідовна розробка серії моделей, що змінюють одна одну по мірі наближення до об'єкта, що моделюється. На методологічному рівні педагогічне моделювання містить концептуальні положення, що відбивають його мету та понятійний апарат. На теоретичному рівні представлені педагогічні моделі. На методичному – алгоритм їх застосування. Відповідно, виділяються три групи педагогічних моделей: концептуальна (головна ідея, що визначає зміст, структуру й новизну підходу до їх представлення); дидактична (ґрунтується на традиційних класичних положеннях та принципах, відбиває дослідницькі підходи до моделювання, новизну, що розкривається в ході дослідження автором); методична (характеризується конкретними фактами та фрагментами навчальної діяльності, її змістом) [17, с. 36 – 40].

Сучасний дослідник В. Лобашев наголошує, що педагогічні моделі належать до класу не чітко описаних систем. Моделювання таких систем потребує ретельного попереднього опису і схематизації внутрішніх процесів, виділення граничних умов впливу зовнішнього середовища, максимально повного спрощення алгоритму взаємодії всіх окремих частин [18, с. 99 – 111].

Ураховуючи вищенаведене, ми дійшли висновку, що сьогодні досить широко застосовуються поняття «освітня модель», «концептуальна модель», «педагогічна модель» та ін. Проблема застосування моделювання у педагогіці складна й недостатньо розроблена. Дослідження педагогічних явищ (об'єктів і процесів) відбувається не безпосередньо, а через моделювання і в процесі моделювання, що дозволяє виокремлювати з сукупності характеристик педагогічного явища поодинокі характеристики й досліджувати їх із застосуванням відомих чи спеціально розроблених методик. Розуміння того, що таке моделювання тільки оформлюється в педагогічній науці,

проте йому сьогодні відводиться важливе місце поряд з такими методами пізнання, як спостереження й експеримент.

Таким чином, короткий аналіз результатів розвитку теорії педагогічного моделювання в історії вітчизняної педагогічної науки дозволив умовно виділити три етапи: методологічний, технологічний, практико-орієнтований. На цих етапах розроблялися й обґрунтовувалися нові підходи до педагогічного моделювання. На кожному етапі по-новому розглядалися об'єкти моделювання, змістові й процесуальні аспекти педагогічного моделювання. Корегувався термінологічний апарат, відбувалось осмислення змісту, структури й функцій педагогічного моделювання як значущого елемента цілісної педагогічної діяльності.

Узагальнюючи підходи науковців до визначення сутності педагогічного моделювання, сучасну практику створення педагогічних моделей ми розуміємо під педагогічним моделюванням розробку моделі нового педагогічного об'єкта, на базі якого створюється проект дій по втіленню педагогічної ідеї в практику. Уважаємо, що педагогічне моделювання – це ефективний й перспективний метод у педагогіці, вартий широкого впровадження у навчальний процес, що зумовлено насамперед особистісно орієнтованим, діяльнісним, розвивальним і творчим підходами до освітньої діяльності. Моделювання сприяє активізації пізнавального процесу особистості, корекції знань про явища і процеси, формуванню аналітичного мислення тощо.

Список використаної літератури

- 1. Учитель:** Статті. Документи. Педагогический поиск. Воспоминания. Страницы литературы / сост., ред. Д. Л. Брудный. – М. : Политиздат, 1991. – 350 с.
- 2. Модель.** Моделювання. Моделювати // Словник української мови : в 11 т. – К. : Наукова думка, 1976. – Т. 4 (І – М). – С. 775 – 776.
- 3. Модель.** Моделювання // Философский энциклопедический словарь. – М. : Советская энциклопедия, 1983 р. – С. 381 – 382.
- 4. Шумилин А. Т.** Проблемы теории творчества / А. Т. Шумилин. – М. : Высш. шк., 1989. – 144 с.
- 5. Моделювання.** Модель // Научно-технический прогресс : словарь / В. Г. Горохов, В. П. Халипов. – М. : Политиздат, 1987. – С. 142 – 143
- 6. Ясвин В. А.** Образовательная среда: от моделирования к проектированию : монография / В. А. Ясвин. – М. : Смысл, 2001. – 365 с.
- 7. Веников В. А.** О моделировании / В. А. Веников. – М. : Знание, 1974. – 64 с.
- 8. Дахин А. Н.** Педагогическое моделирование: сущность, эффективность и ... неопределенность / А. Н. Дахин // Стандарты и мониторинг. – № 4. – 2002. – С. 22 – 26.
- 9. Родионов В. Е.** Нетрадиционное педагогическое проектирование : учеб. пособие / В. Е. Родионов. – СПб. : СПб. гос техн. ун-т, 1996. – 140 с.
- 10. Подобедова Т. Ю.** Подготовка будущих учителей гуманитарного профиля к педагогическому проектированию : дис. на соиск. научн.

степени канд. пед. наук : 13.00.04 «Теория и методика профессионального обучения» / Т. Ю. Подобедова. – Ялта, 2005. – 241 с. **11. Фридман Л. М.** Наглядность и моделирование в обучении. / Л. М. Фридман // Новое в жизни, науке, технике. – Сер. «Педагогика и психология». – М. : Знание, 1984. – № 6. – 80 с. **12. Моделі навчальні** // Гончаренко С. У. Український педагогічний словник. / С. У. Гончаренко. – К. : Либідь, 1997. – С. 213 **13. Основы** вузовской педагогики / под ред. Н. В. Кузьминой, И. А. Уркина. – Л. : Изд-во Ленингр. ун-та, 1972. – 311 с. **14. Низамов Р. А.** Дидактические основы активизации учебной деятельности студента / Р. А. Низамов. – Казань : Изд-во КГУ, 1975. – 301 с. **15. Липский И. А.** Социальная педагогика: Методологический анализ : монография / И. А. Липский – М. : ТЦ Сфера, 2004. – 320 с. **16. Пирогова О. В.** Моделирование в образовании / О. В. Пирогова // Инновации в образовании. – 2004. – № 5. – С. 36 – 40. **17. Лобашев В. Д.** Структурный подход к моделированию ведущих элементов процесса обучения / В. Д. Лобашев // Инновации в образовании. – 2006. – № 3. – С. 99 – 111.

Черноусова Е. А. Моделювання як педагогічний феномен

У статті розглянуто актуальні проблеми педагогічного моделювання. Проведено порівняльний аналіз термінів «моделювання» і «проектування». Умовно виділено три етапи педагогічного моделювання: методологічний, технологічний, практико-орієнтований. Подано робоче визначення феномену «педагогічне моделювання». Автором визначено, що моделювання сприяє активізації пізнавального процесу, корекції знань про явища і процеси, формуванню аналітичного мислення.

Ключові слова: модель, моделювання, педагогічна модель, педагогічне моделювання, проектування, об'єкт, пізнавальний процес.

Черноусова Е. А. Моделирование как педагогический феномен

В статье рассматриваются актуальные проблемы педагогического моделирования. Проведен сравнительный анализ терминов «моделирование» и «проектирование» Условно выделены три этапа педагогического моделирования: методологический, технологический, практико-ориентированный. Представлено рабочее определение феномена «педагогическое моделирование». Автором определено, что моделирование способствует активизации познавательного процесса, коррекции знаний о явлениях и процессах, формированию аналитического мышления.

Ключевые слова: модель, моделирование, педагогическая модель, педагогическое моделирование, проектирование, объект, познавательный процесс.

Chernousova E. A. Modeling as a pedagogical phenomenon

The article deals with current problems of teacher modeling. The author made a comparative analysis of such terms as «modeling» and «projecting». Three phases of pedagogical modeling were made during analysis. They are methodological, technological, and practice-oriented. There was presented working definition of the phenomenon of «pedagogical modeling». The author has determined that the simulation helps to enhance the cognitive process, correct knowledge about the phenomena and processes, the formation of analytical thinking.

Key words: model, modeling, pedagogical model, pedagogical modeling, projecting, object, the cognitive process.

Стаття надійшла до редакції 19.04.2012 р.

Прийнято до друку 29.06.2012 р.

УДК 378.011.3-051

І. П. Шама

**ФАКТОРИ ЕФЕКТИВНОГО ЗАСТОСУВАННЯ
КЕЙС-ТЕХНОЛОГІЇ У ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ
МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ**

У сучасних соціально-економічних умовах зростає потреба у високопрофесійних спеціалістах, які здатні добре орієнтуватися у величезному потоці інформації, вміти аналізувати її, формувати програму дій, приймати рішення, організовувати свою професійну діяльність у відповідності з вимогами сьогодення. Особливо це стосується вчителів, тому що головна мета їхньої професійної діяльності полягає у формуванні гармонійно розвинутої особистості, здатної реалізувати свій потенціал, знайти своє місце у житті. Тільки вчитель-професіонал, який творчо ставиться до своєї роботи, здатен забезпечити відповідні умови для виховання, навчання і всебічного розвитку учнів.

Професійну підготовку вчителя нового часу спрямовано на модернізацію вітчизняної вищої школи, що збігається з тенденціями світового співтовариства в галузі освіти. Пріоритетні напрямки розвитку освітньої галузі ґрунтуються на ідеї радикальних змін і трансформації форм та методів навчання у відповідності з новими реаліями, і це є найважливішою науковою проблемою.

Кейс-технологія володіє великим освітнім потенціалом для нової ефективної підготовки педагогічних кадрів порівняно з традиційними технологіями навчання. Використання кейс-технології сприяє оптимізації фахової підготовки майбутніх учителів, але щоб ефективність цієї технології була високою, необхідно враховувати певні чинники.